

Psychologische thriller

MIST

DAAN FOUSERT

Auteur: Daan Fousert
Otterlaan 5
6705 CJ Wageningen
Email: fousert@gmail.com

MIST
Omslagontwerp: Daan Fousert
Uitgever: Sweek.com

©2020, www.daanfousert.nl

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen of op enige andere manier zonder voorafgegane
schriftelijke toestemming van de uitgever.

MIST

I

De foto in zijn ochtendkrant staarde hem aan. Dit is wat hij zag: Zij liep recht op hem toe. Haar haren wapperden in de wind. Ze zag er een beetje slonzig uit en juist dat maakte haar aantrekkelijk. Ze keek hem aan en hij kon zich niet aan die blik onttrekken. Haar jas slobberde om haar lichaam. Het leek een model van de vijftiger jaren. Een grote glimlach om haar mond. Een glimlach van herkenning. Haar tanden waren ontbloot. Ze had een perfect gebit. Hij kende haar niet en toch kwam ze hem bekend voor. De mouwen van haar jas waren verkreukeld. Een punt van haar mantel was opengeslagen door de wind en daaronder droeg zij een jurk met een bloemachtig design. Het maakte haar grover. Hij vroeg zich af hoe ze verder gekleed was. Aan haar oren droeg zij oorbellen. Dikke parels. Hij hield niet van parels, maar deze bleven hem boeien. Zijn ogen gleden van haar mond, naar haar hals en over haar haren, weer terug naar haar ogen en daarna weer naar haar mond. Hij wilde haar kussen. Het voelde alsof hij de smaak van haar lippen al kon proeven, maar ze bleef op een

afstand, terwijl ze toch op hem af kwam lopen. De afstand tussen haar en hem werd niet geslecht. Zij bleef in beweging en toch op de plaats waar zij was. Op haar lippen vormde zich een naam. Hij stelde zich voor dat het de zijne was en hij vroeg zich af hoe zij hem kende. Hij kon zijn ogen niet van haar gezicht afwenden.

15 augustus 2010

Slaperige kwam Paul de trap af, pakte de weekenduitgave van de Telegraaf en liep door de woonkamer naar buiten en legde deze op de tafel van de veranda. Hij ging terug naar binnen en maakte een kop koffie. Het Nespresso apparaat bromde en sputterde de eerste koffie door het kopje.

Het was stil in huis. Emmy, zijn vrouw, lag nog te slapen en Paul genoot van dit moment van ongestoord alleen zijn: vroeg opstaan, een kop koffie en uitgebreid de krant lezen.

's Zaterdag kwam hij daar nooit aan toe, want die dag was altijd gevuld met uiteenlopende activiteiten en klusjes rond het huis. Maar op zondag, als de wereld nog stil en verstild was en alle geluiden op afstand bleven, zette hij zich neer en scande de pagina's van zijn krant.

Het was eind juli. De zomer was op haar mooist. Aanvankelijk leek het erop dat het mooie jaargetijde al snel zou eindigen, maar opeens sloeg het weer om en scheen alles drie weken te vertragen. Op het moment dat hij daar op zijn veranda zat, begon de temperatuur net een beetje op te lopen.

Paul hoorde de vogels in het park, grenzend aan zijn perceel. De eerste zonnestrallen van die dag vielen onder het dak van de veranda door over zijn schouder.

Het nieuws van dat weekend bracht niet veel bijzonders. Veel meer dan alle ellende op de wereld, de problemen in het kabinet, de vermeende achteruitgang in het onderwijs en

enkele leden van de Tweede Kamer die, met nieuwe ideeën, de voorpagina's probeerden te halen, was er niet. Ook de financiële pagina's boden hem geen nieuws. Het meeste had hij vrijdag daarvoor al via internet op de zaak gelezen. Soms vroeg hij zich af waarom hij überhaupt nog een krant las. Naar zijn mening vergaarden de meeste journalisten hun nieuws hangend voor de televisie en internet. De houdbaarheidsdatum was doorgaans al gepasseerd nog voordat de krant werd gedrukt en bezorgd. Toch kwam hij er niet aan toe de krant op te zeggen, want hij hield van het ritueel. Emmy had meerdere weekendedities uitgeprobeerd en uiteindelijk waren ze bij de Telegraaf gebleven. Hij sloeg de krant dicht en opende de weekendbijlage waarbij zijn oog op de foto viel. Hij voelde zijn hartslag toenemen.

Nadat hij minutenlang, naar de foto had zitten staren, kon hij het opbrengen zijn blik op de rest van het bijbehorende artikel te werpen. Hij keek naar de kop: *"Aandacht voor het uiterlijk is niet overdreven."* Nietszeggend. Meer werd hij geboeid door haar boodschap aan hem, want zo voelde hij dat: "Niet dat ik zo braaf was, maar ik ben slechts eenmaal echt verliefd geweest." Hij wist dat ze dit tegen hem zei en hij kon zich er nog steeds niet toe zetten het hele artikel te lezen. Onrust overmeesterde hem. Zij deed iets met hem en hij had er geen controle over. Opnieuw bekeek hij die ene foto. Toen pas keek hij naar de andere foto, haar gezicht, bijna paginagroot op de linkerpagina van het katern. En ook al was het een zwart-witfoto, hij wist dat zij blauwe ogen had. Haar haren zaten nonchalant, verwaaid. Het maakte haar aantrekkelijk. Om haar mond nog steeds die geheimzinnige glimlach, die zo veel wilde vertellen en ook zo veel geheim hield. Op deze foto was haar gave gebit goed zichtbaar. Ze had mooie, verzorgde stralende tanden. Ze had een lieve, enigszins vragende, blik in haar ogen. Hij kende haar vraag, wist ook zijn antwoord, maar durfde het niet uit te

spreken.

Hij ondernam een poging het artikel te lezen. Het ging over Laura Bijman. Ze was, volgens een apart kader in het artikel, sinds 1998 hoofdredactrice van de LINDA. Ze was 44 jaar oud. Paul had moeite zich te concentreren. Hij kon haar beeltenis niet loslaten en hoewel hij haar profielfoto bewonderde, bleef zijn blik getrokken door de foto waarop ze naar hem toe kwam lopen. Zij was op weg naar hem en nu al voelde hij de pijn dat zij hem nooit zou bereiken. Haar boodschap was zo duidelijk op hem gericht. Hij probeerde de woorden uit haar mond te trekken, maar het bleef stil. Wat wilde ze hem zeggen? Waarom zocht ze hem? Wat wilde ze van hem? Waarom nu pas? Waarom vandaag en waarom op deze manier? Toen, en omdat hij geen antwoorden op die vragen kreeg, begon hij het artikel te lezen:

Interview door Marga van Wijk

Het moet maar eens gezegd: het gaat in de wereld te veel om mooi. Wie niet knap is en slank en gezegend met een gaaf gebit of onweerstaanbaar mooie billen, is niet gezien. De oorzaak ligt bij de mooi-maakindustrie die ons nu zelfs zo gek krijgt een 'extreme make-over' te overwegen. Het vrouwenblad *Linda* zit ook in het complot. Of zijn dat vooroordelen? De hoofdredacteur verdedigt zich.

Je bent geblondeerd.

"Al twintig jaar. Blond valt op en ik wil wel opvallen. Ik vind het ook mooi, sexy. De meeste vrouwen hebben een lichte aanleg voor exhibitionisme, ik ook."

Hij stopte met lezen en liet zijn blik terugkeren naar haar foto's. Je bent dus geblondeerd, dacht hij en vroeg zich af welke kleur er in het écht onder zou zitten. Hij giste, gezien haar leeftijd, dat het beginnend grijs was of wellicht een andere kleur was. Ze was geen type voor een andere kleur dan blond. En ja het was haar gelukt om mooi en sexy over te komen. Dat exhibitionisme had ze niet nodig. Ze was als verschijning al uitdagend genoeg. Bij gelegenheid moest hij dat haar eens zeggen. Hij las verder:

De aandacht voor het uiterlijk heeft wel ongezonde vormen aangenomen.

“Vrouwen van vijftig zien er honderd keer beter uit dan in 1940, ik noem dit een enorme vooruitgang. De tegenwoordige vrouw let niet alleen beter op haar uiterlijk, maar is ook sterker, onafhankelijker, jonger van geest en beter opgeleid. Ik vind de aandacht voor het uiterlijk helemaal niet overdreven. Als je er goed uitziet, voel je je ook onafhankelijker. Bovendien: vrouwen winkelen, laat ze. Mannen betalen 35 euro voor een voetbalkaartje, laat ons dan andere dingen kopen.”

Kopen, kopen, kopen, consumeren. Jij stimuleert de consumptiemaatschappij.

“Wat nou, consumptiemaatschappij? Vroeger was het een mannenconsumptiemaatschappij! Mijn opa zat op kruisboogschieten, hij was de koning van zijn dorp en er gingen hele jaarsalarissen naar de kroeg. Oma moest het doen met wat huishoudgeld. Ik ben blij dat vrouwen niet alleen onafhankelijker zijn geworden, maar er ook beter willen uitzien. Veel vrouwen werken tegenwoordig en dat is vaak aanleiding je ook beter te verzorgen.”

Paul glimlachte om haar feministisch getinte betoog, en om zichzelf: hier zat hij, succesvol zakenman een vrouwenartikel te lezen. Normaal had hij geen belangstelling voor dit soort artikelen, maar dit trok hem omdat Laura hem op een buitengewone wijze trok. Hij wist dat haar woorden tot hem gericht waren en het wilde niet tot hem doordringen dat het gewoon een algemeen artikel was. Paginavulling, zoals hij dat doorgaans denigrerend zou betitelen. Hij probeerde tussen de regels door haar boodschap aan hem te ontcijferen. “Wat wil je me zeggen? Wat is je boodschap voor mij?”

Hij fluisterde het bijna onhoorbaar, en omdat hij het grootste deel van het artikel nog niet gelezen had, ging hij verder, hopeno dat hij haar boodschap zou tegenkomen.

In hoeverre sanctioneer jij het eeuwige spel tussen man en vrouw, als het erom gaat dat je er vooral zo kek mogelijk moet uitzien?

Wat een lef! Geef de interviewer ervan langs, dacht Paul en zocht gretig haar antwoord.

“Als je denkt dat het vrouwen er alleen om gaat mannen te verleiden, zie je het wel heel erg eendimensionaal. Je wilt er op de eerste plaats heel goed uitzien voor jezelf, je zelfvertrouwen. Ik worstel zelf al 35 jaar met m’n gewicht, val dan weer eens vijftien kilo af, krijg er dan weer vijftien kilo bij. Ik ben nu een kilo of tien te zwaar. Nee, dat maakt wél uit! Ik heb het ooit eens in een televisieprogramma gezegd: je kansen in het leven stijgen als je er goed uitziet.”

Opnieuw keek hij haar foto’s. Dit is wat hij gezien had: de tien kilo te veel. Hij viel niet op bredere vrouwen, maar in haar geval was het anders. Het paste bij haar en het maakte haar

aantrekkelijk en compleet. “Wat mij betreft, kun je blijven, zoals je nu bent. Ik vind je geweldig. Het hoort bij je!”

Hij zat in zichzelf te praten en dit keer werd het opgepikt door Emmy, die net naar buiten kwam lopen. “Wat zit je in jezelf te mompelen?”

Paul was geïrriteerd door het feit dat zijn moment werd verstoord. Daarbij voelde hij zich ook betrappt en sloeg haastig het artikel over Laura dicht. “Ik? Het zal de leeftijd wel zijn. Kan ik voor jou een kop koffie maken?”

“Graag, lekker!”

Hij liep hun huis in en maakte een kop koffie voor beiden.

“Wat zat je te lezen?”, vroeg ze, toen hij terugkwam en de koffie voor haar neerzette.

“Oh, niets bijzonders, gewoon het bijvoegsel van de krant van vandaag.”

Ze dronken zwijgend hun koffie. Ze hadden geen boodschap aan elkaar, een situatie die al lang tussen hen bestond. Emmy maakte een paar zijdelingse opmerkingen over het weer en hoe mooi hun tuin er nu wel niet uitzag, terwijl Paul zat te hopen dat zij zich zou gaan aankleden, zodat hij verder kon lezen.

Het wachten duurde hem te lang en met de mededeling dat hij zich ging scheren en douchen, verliet hij de veranda en ging naar binnen.

Terwijl hij zich stond te scheren, bekeek hij zichzelf in de spiegel en dacht over zijn merkwaardige gedrag van vanmorgen. Waarom zou hij Emmy niet vertellen wat hij zat te lezen?

Hij wilde haar niet betrekken in zijn dagdroom. Laura Bijman fascineerde hem, ook al kende hij haar niet. Iets in hem wist anders. Oude banden werden opnieuw aangetrokken. Haar boodschap op de foto was duidelijk: “Ik ben op weg naar jou, Paul de Bree, en dit keer ontkom je me niet.”

Waarom dacht hij dat? Wat had hij met haar? Hij schudde de

gedachte aan haar van zich af en concentreerde zich op het scheren. Daarna kleedde hij zich uit en stapte onder de douche. De waterstroom deed hem goed en langzaam verdween haar beeld.

Toen hij klaar was, liep hij terug naar het terras. De zon stond inmiddels hoger en zette hun tuin in een stralende gloed. Prachtig waren de hortensia's, die in allerlei kleuren volop stonden te bloeien. Het groen van de bomen werd extra geaccentueerd door het zonlicht. De vogels zongen hun hoogste lied.

Emmy legde de krant neer en hij vroeg haar wat ze vandaag wilde doen. Ze wist het niet en zei dat ze zich eerst maar eens ging aankleden.

“Maak jij dan ondertussen het ontbijt?”

“Doe ik!”

Hij pakte alle spullen voor het ontbijt, bakte een paar broodjes, kookte twee eieren en zette een pot thee.

Het bijvoegsel bleef hem aanstaren en toen hij klaar was met de ontbijttafel, pakte hij het katern opnieuw en zocht het artikel over Laura Bijman.

Weer bekeek hij met gretigheid haar foto's en ging daarna door met het artikel. Hij scande de rest van de tekst maar zag verder niets dat zijn aandacht trok.

Het interview begon Paul te vervelen. Hij vond het onsamenhangend. Het viel hem tegen en haar boodschap waar hij naar op zoek was, kwam niet. Hij las nog een stukje met meer aandacht, met name waar ze zei:

“Niet dat ik zo braaf ben geweest, maar ik ben slechts eenmaal echt verliefd geweest en door hem in de steek gelaten, zonder reden, zonder enig bericht achter te laten. Die man is nog niet

van mij af.”

Deze opmerking kwam bij hem binnen, omdat hij intuïtief voelde dat juist dit over hem ging. Was dat dan haar boodschap? Hij wist dat hij verliefd zou kunnen zijn op haar.

Emmy had zich aangekleed. Hij legde het artikel weg en besteedde al zijn aandacht aan het ontbijt. Terwijl ze zo zaten te eten en te babbelen, besloten ze die dag naar buiten te gaan om ergens aan de kust te gaan wandelen. Hij vergat Laura Bijman.

16 augustus 2010

In het holst van de nacht schrok Paul op uit zijn slaap. Hij wist niet waar hij was en toen hij zijn ogen opende en de kamer rondkeek, werd hij getrokken door haar ogen. Ze stond naast zijn bed en keek op hem neer. Tegelijkertijd werd hij meegezogen door een ander beeld van haar. Ze liep, de omgeving was onduidelijk, maar ze liep met een stevige tred in zijn richting. Hij herkende haar: Laura Bijman, en glimlachte naar haar. Ze glimlachte terug, op een bescheiden, intrigerende en uitdagende wijze. Haar lippen mompelden iets en hij fluisterde: “Ik hoor niet wat je zegt!”

Hij zag haar lippen weer bewegen en uit de beweging van haar mooie mond zag hij de woorden, die tot hem gericht waren: “Ik ben onderweg naar jou, binnenkort zullen we elkaar zien!”

Toen glimlachte ze weer, haar mond nu iets meer geopend en hij zag een rij mooie witte tanden. Hij voelde in zijn lichaam een opkomende drang haar te kussen, vast te houden, naar zich toe te trekken en toen hij zich omhoog bewoog en zijn armen naar haar uitstreckte, was ze opeens weg.

Een slaperige stem, naast hem, vroeg: “Wat ben je allemaal aan

het praten en het doen?”

“Ik, praten? Daar was ik me niet van bewust. Ik had een droom.”

Verder zweeg hij.

Emmy mompelde: “Kom maar weer slapen.”

Hij legde zijn hoofd neer en probeerde niet aan haar te denken, dat mislukte. Hij moest wel en ook aan haar boodschap voor hem. Deze zong na in zijn hoofd: “Binnenkort zullen we elkaar zien!”

Uiteindelijk kreeg de slaap weer vat op hem en hij droomde over haar wapperende haren in de wind.

De volgende ochtend ging zijn eerste gedachte terug naar Laura. Hij had haar proberen te vergeten maar dat was niet gelukt.

Emmy was nog niet wakker, zij had haar werk dichterbij huis en begon later dan hij. Nu had hij een vroege afspraak.

Terwijl hij naar zijn kantoor reed, vroeg hij zich af op welke wijze Laura zich bij hem zou melden. De gedachte schudde hij onmiddellijk van zich af. Waarom zou ze zich melden en wat had hij haar dan te zeggen. Per slot van rekening was het een domme droom, een luchtspiegeling in zijn hoofd, een fictie die hij te lang had vastgehouden en die geen betekenis had. Hij schudde zijn hoofd om de droom uit te wissen en concentreerde zich op de dag die voor hem lag. Hij had een belangrijke afspraak met een veelbelovende nieuwe account die hij erbij had gekregen. Vandaag was de presentatie van de conceptschetsen voor hun campagne en op basis daarvan zou deze klant besluiten met hen al dan niet in zee te gaan. Het had geen zin zich te verstoppen in dwaze dagdromen, die geen enkele realiteitswaarde hadden. Hij vroeg zich af hoe hij tot dit gedoe was gekomen. Als er iemand nuchter in het leven stond, dan was hij dat wel.

Hij besloot het artikel weg te gooien zodra hij op kantoor kwam. Impulsief en omdat hij er geen afstand van kon nemen had hij het thuis uit de krant gehaald en in zijn aktetas gestopt.

Hij voelde zich beter met zijn besluit zich te concentreren op zijn

werk en leven en niet zijn hoofd op hol te laten brengen door een artikel over een redactrice van de Linda. Waar haalde hij de onzin vandaan?

Hij liep zijn kantoor binnen en groette zijn secretaresse. "Goedemorgen, Deniz! Had je een goed weekend?" Hij wachtte haar antwoord niet af en liep door naar zijn kantoor. Deniz stond op en liep naar de automaat om koffie voor hem en haar te halen. Het was een ritueel dat zich elke ochtend, als hij op kantoor kwam, afspeelde. Ze zette zijn koffie voor hem neer en een kop voor zichzelf, liep terug om haar spullen te halen: de weekagenda en een stapel papieren die de vorige week aan zijn aandacht waren ontsnapt, maar nu toch een reactie nodig hadden.

"Ik had een prima weekend!" reageerde ze enthousiast, waarmee ze duidelijk aangaf dat ze zijn vraag had gehoord en wilde testen of hij echt belangstelling had voor wat ze had gedaan. Ook dit was een vast ritueel en hoorde bij hun zakelijke hereniging na ieder weekend. Deniz en Paul werkten al tien jaar samen en kenden elkaar in hun vaste werkpatronen en gewoontes.

Ze werkten anderhalf uur intensief aan alle punten die zijn aandacht behoefden en sloten dat af met het doornemen van de gegevens van de nieuwe klant. Al hun vragen waren beantwoord en de schetsen van de campagne, waarvoor zij de opdracht hoopten te krijgen, lagen klaar.

De receptioniste meldde dat zijn gasten waren gearriveerd en hij verzocht haar hen naar de ontvangstruimte te begeleiden. Hij gaf nog wat laatste instructies aan Deniz en vroeg haar zijn collega's Gerard en Ellen te waarschuwen dat hun gasten waren gearriveerd. Toen hij zijn kamer verliet, draaide hij zich om naar Deniz en vroeg: "Deniz, wil jij het adres en telefoonnummer opzoeken van Laura Bijman? Zij is hoofdredactrice van de Linda."

Deniz, gewend aan dit soort opdrachten, vroeg zich niet af waar hij de gegevens voor nodig had. Het gebeurde zo vaak dat hij contact zocht met allerlei bladen voor de campagnes die hij begeleidde, dus ging ze er zonder meer van uit dat zijn verzoek daar ook mee te maken had.

Ze antwoordde “OK, en een goede vergadering”. Paul was al verdwenen.

Paul van Laren

Het had hem zijn hele leven al meegezeten. Hij was de jongste uit een gezin met vier kinderen. Zijn vader was transportondernemer en dat had het gezin aanzien en status gegeven. Hij kon zich niet herinneren dat er iets niet was gegaan zoals zijn ouders hadden gepland. Zijn vader hield van tradities en zijn moeder paste in dat opzicht heel goed bij hem. Zijn grootvader was ook ondernemer en het lag voor de hand dat Paul als enige zoon zijn vader zou opvolgen in diens bedrijf. Paul had echter andere ideeën over zijn toekomst. Het beeld te eindigen als ‘de zoon van’ in het transportbedrijf trok hem allerminst. Na de middelbare school ging hij naar de Vrije Universiteit van Amsterdam. Daar had zijn vader gestudeerd, alsook zijn grootvader na de oprichting in 1880 door Abraham Kuyper, dus het was geen punt van discussie dat hij daar ook naartoe zou gaan. Verder lieten ze hem uiteindelijk vrij in zijn keuze voor de toekomst. Zijn vader had het daar wel moeilijk mee. Dankzij de steun van zijn moeder kon hij zijn eigen keus volgen. In Amsterdam ging er een wereld voor hem open. En zijn keuze voor communicatie als hoofdvak werd ingegeven door zijn liefde voor een journalistiek praatprogramma dat hij in zijn jeugd wekelijks op de buis zag. Hij was zo geïnspireerd door de presentator van dat programma dat hij niets anders wilde dan zelf zo’n programma presenteren. Ondanks alle

pogingen van zijn vader hem toch te interesseren voor het transport vak, bleef hij, gesteund door zijn moeder, bij zijn keuze voor de journalistiek. De enige concessie die hij richting zijn vader deed was zijn keus voor de Vrije Universiteit van Amsterdam.

Na zijn studietijd, overtuigd van zijn kansen op de journalistieke markt, ging hij op zoek naar die geweldige baan als presentator van een televisieprogramma. Hij werd geconfronteerd met een gebrek aan functies op dat gebied en, omdat hij niet duurzaam op zijn vaders zak wilde teren en ook hij wilde bewijzen dat met iets anders dan vrachtwagens ook geld te verdienen was, trad hij in dienst van de Volkskrant in Amsterdam. Daar begon hij zijn stage als tekstschrijver. Al snel beviel deze wereld hem zo goed en raakte hij er zo door gefascineerd dat hij zijn eerdere ambitie opgaf en definitief besloot in deze onstuimige en enerverende wereld te blijven.

17 juni 1988

Hij had er weken op lopen hopen en op allerlei manieren zijn best gedaan haar weer te ontmoeten. Het lukte hem niet met haar in contact te komen. Hij had haar een aantal weken daarvoor voor het eerst gezien. In een kroegje waar hij met zijn collega's lunchte. Zijn adem stakte toen zij binnenkwam met een paar vriendinnen. De conversatie met zijn collega's verstomde en hij verloor het begrip van tijd helemaal. Als in een waas stapte hij op, toen ze teruggingen naar hun werk en de rest van de dag bleef hij denken aan die verschijning. Dezelfde avond ging hij terug naar de kroeg in de hoop haar daar weer aan te treffen. Via de barkeeper probeerde hij uit te vinden wie zij was, maar deze gaf te kennen niet te weten over wie hij het had.

“Maar als ze hier tijdens de lunch was, misschien komt ze dan

nog weleens terug voor een lunch.”

Dat was het enige advies dat hij kreeg en op zich vond hij het wel een belangrijke hint waarop hij besloot de dagen daarna geregeld terug te gaan tijdens de lunchpauze. Tevergeefs. Ze kwam niet meer opdagen en na een aantal weken begon hij het op te geven. Het was een gezicht dat hij nooit zou vergeten en hij voelde zich veroordeeld tot een leven zonder haar. Hij legde zich erbij neer en begon zich weer wat meer te concentreren op zijn werk en zijn opdracht. Tot hij op een vrijdagavond haar weer tegenkwam, en nu op Centraal Station van Amsterdam. Hij was onderweg naar zijn ouders en nam de trein van zeven uur 's avonds. Die avond was hij vroeg op het station en hij wandelde een beetje heen en weer op het perron toen zijn blik getrokken werd door iemand die hij meende te herkennen. Zij was het! Ze zat rustig op een bank te wachten op haar trein, hun trein, want zij zat op hetzelfde perron als hij. Op een afstand bleef hij haar bestuderen en toen de trein het station binnengleed, volgde hij haar snel naar de trein. Zij moesten wachten tot alle passagiers waren uitgestapt voordat zij konden instappen en even raakte hij in paniek omdat hij haar uit het oog was verloren. Bij het binnenlopen van de coupé zag hij haar zitten en tegenover haar was nog een plaats vrij. “Heb je er bezwaar tegen dat ik hier kom zitten?”

“Ga je gang. Dit zijn geen gereserveerde plaatsen, dus ben je vrij te gaan zitten waar je wilt.”

Ze zei het een beetje kribbig, alsof ze zich afvroeg waarom hij die vraag aan haar stelde. Hij voelde zich ook dom. Je gaat toch gewoon zitten waar je wilt. En terwijl de trein in beweging kwam, schaamde hij zich voor zijn domme vraag. Terecht had ze kribbig gereageerd. Schuin vanuit zijn ooghoek keek hij naar haar en zocht een mogelijkheid om in contact te komen. Maar iedere keer als zij zijn blik beantwoordde, sloeg hij zijn ogen neer en deed alsof hij las in het boek dat hij op zijn schoot had liggen. Ook zij had een boek gepakt.

Zijn hart bonsde in zijn keel. Als hij haar nu niet aansprak, was zijn kans verkeken te weten te komen wie zij was en waar zij woonde of wat zij deed. Bijna radeloos zocht hij zijn brein af naar een intelligente vraag, maar alles leek hem dom en kinderachtig.

Tot dat hij quasi geïnteresseerd vroeg: "Ook het weekend naar huis?"

"Hoe weet jij dat ik naar huis ga?"

Dat was haar tegenvraag, bijna net zo kribbig als haar eerste reactie. Hij besloot het te negeren en hield het net begonnen gesprek gaande: "Omdat ik het weekend naar huis ga, ging ik ervan uit dat dit bij jou ook het geval was, maar je hebt gelijk, niet iedereen hoeft hetzelfde te doen als ik."

Kennelijk kwam dit er kinderlijk vriendelijk en verontschuldigend uit, want het stemde haar vriendelijker. Ze glimlachte en verontschuldigde zich: "Sorry, ik had een beetje zware week en deed niet erg vriendelijk. Je aanname is correct, ik ga ook naar mijn ouders, als je dat onder huis verstaat. Zij wonen in een buitenwijk van Veldhoven en van tijd tot tijd moet ik even mijn gezicht laten zien. En jij?"

Het gesprek liep! Vanbinnen juichte er iets in hem en hij wilde die kans niet laten lopen dus reageerde gretig op haar gestelde vraag: "Ja mijn ouders wonen in Eindhoven. Ik ben bezig met een stageopdracht in de journalistiek in Amsterdam, maar probeer toch geregeld thuis te komen. Werk jij ook in Amsterdam?"

"Ik doe onderzoek in een ziekenhuis, ook in het kader van mijn studie, maar ik heb nu al de zekerheid dat ik na de afronding van het onderzoek, een vaste aanstelling krijg in het ziekenhuis."

"Wat voor onderzoek is het?"

"Het is een onderzoek naar het gedrag van patiënten, die een zware ingreep hebben ondergaan. Zo'n ingreep kan leiden tot traumatische gevolgen en bemoeilijkt hun terugkeer naar een

normaal levenspatroon. Als we kunnen ontdekken hoe de opbouw van het trauma verloopt, en zien dat dit bij de meeste patiënten volgens hetzelfde patroon verloopt, dan zijn we mogelijk in staat een therapie te ontwikkelen om dit trauma op te vangen en te behandelen, waardoor een normale terugkeer, als we dat woord kunnen gebruiken, mogelijk gemaakt kan worden.”

Even dacht hij na over wat zij hem vertelde. Het klonk heel erg interessant maar hij had hij geen enkele affiniteit met haar wereld. Ook zijn studierichting en werkzaamheden stonden daar haaks op. “Misschien is het een domme vraag, hoor, maar vanuit welke studierichting doe je dit onderzoek, is dat geneeskunde of is er een andere studierichting?”

“Het is geen domme vraag,” antwoordde ze vriendelijk. “Heel veel mensen stellen die vraag als ik hun vertel waar ik mee bezig ben. Ik doe het onderzoek in het kader van mijn studie psychische pathologie, een onderdeel van de psychiatrie.”

Ze schoot in de lach toen ze zijn gezicht zag en het viel hem op hoe heerlijk die lach was en wat een prachtige tanden zij had.

“Je weet niet waar ik het over heb, hé?”

“Ik moet toegeven dat je me inderdaad betrapt op een totale onwetendheid over wat je net zegt. Ik kom uit een omgeving waar met ontzag naar de medische wereld gekeken wordt. Mijn familie bestaat uit transporteurs en ze hebben heel veel verstand van vrachtauto’s en geld, althans dat denken ze, maar geen notie van de rest van de wereld. Ik denk dat je mij het graag wilt uitleggen?”

“Aan een transporteur?”

“Nee, maak het niet erger dan het is, mijn familieleden komen uit die wereld en tot verdriet van mijn vader heb ik voor iets anders gekozen.”

“Gelukkig, er is dus redding voor je!”

Zij stelde het vast en de wijze waarop zij dat deed, beviel

hem, ze was ad rem, snel in haar reactie en had een zeker cynisme in haar humor. En omdat hij haar verhaal verder wilde horen, vervolgde hij: "Ik denk dat jij zit te popelen om mij te vertellen wat psychische pathologie inhoudt?"

"Ja, natuurlijk, leuk dat het je interesseert, maar hoort dat niet bij de journalistiek? Vragen stellen en nieuwsgierig zijn?"

"Misschien wel, alleen weet ik nog niet of ik journalist wil blijven of een andere richting van het vak kies, maar hoe zit het nu met jouw studie?"

"Omdat je zo aandringt. In het kort is psychopathologie, zoals het ook wel genoemd wordt, de leer van psychologische stoornissen."

"Heb je het dan over stoornissen in het algemeen?"

"Dat klopt, psychische stoornissen kunnen door allerlei oorzaken ontstaan. Bij het definiëren van abnormaal gedrag moeten we rekening houden met allerlei oorzaken, die op veel terreinen liggen. Daar zal ik nu niet op ingaan omdat dit minder relevant is."

"Op welk gebied van je studie ligt dan het onderzoek dat je doet."

"Wij onderscheiden drie theorieën van oorzaken voor mentale stoornissen. Zo kennen we de biologische theorie, kortweg kun je die duiden als fysieke stoornis omdat ze veroorzaakt worden door het uitvallen van een fysieke functie; op de tweede plaats kennen we de bovennatuurlijke theorie, oftewel abnormaliteit die veroorzaakt wordt door goddelijke interventies en ten slotte kennen we de psychologische theorie, namelijk stoornissen als gevolg van trauma's of chronische stress."

"Ik neem aan dat jouw onderzoek valt in het kader van de laatste theorie?"

"Je hebt het goed begrepen en ik moet je een compliment geven, want veel mensen haken al af als ik begin te vertellen. Jij geeft blijk van een goede nieuwsgierigheid, dus welke

richting je van je vak ook kiest, je hebt je nieuwsgierigheid mee!"

Hij bloosde bij haar complimentje en wist er geen reactie op te geven.

Zij beantwoordde zijn reactie met een grote glimlach en keek op haar horloge hoe laat het was. "Het ziet er naar uit dat we er bijna zijn."

En ze had dit nog niet gezegd of de trein begon vaart te minderen. Voor het eerst baalde Paul van het feit dat ze er al waren en terwijl ze beiden hun boeken begonnen op te bergen en hun jassen pakten, zag hij de kans aan zich voorbijgaan nog verder contact met haar te hebben.

"Trouwens, ik ben Paul."

Hij stamelde het een beetje en stak onbeholpen zijn hand naar haar uit. "Leuk kennis gemaakt te hebben en bedankt voor het gezelschap."

"Ik ben Simone en jij ook bedankt. De week eindigde toch niet zo beroerd als het zich liet aanzien. Het was gezellig je als gezelschap te hebben. Goede reis naar huis verder en een goed weekend."

Dit is je laatste kans, schoot het door zijn hoofd, terwijl de trein tot stilstand kwam.

"Misschien zien we elkaar nog eens in Amsterdam?"

"Zou kunnen, zo groot is Amsterdam niet. Ik werk trouwens in de Valeriuskliniek, voor het geval je naar me op zoek gaat. Fijn weekend en succes met je stage!"

Ze was al richting uitgang van de trein gelopen. In het gedrang van de andere passagiers raakte hij haar kwijt en toen hij eenmaal op het perron stond was van haar geen spoor meer te bekennen.

Met boze krachtige passen liep ze naar de bushalte. Ze kon zichzelf wel voor haar hoofd slaan. Waarom vertelde ze niet

gewoon haar volledige naam en had ze hem haar telefoonnummer niet gegeven? Waarom had ze hem niet zijn nummer gevraagd of gezegd het leuk te vinden nog een keer iets van hem te horen? Eindelijk heeft ze contact met iemand die ze leuk vindt en die belangstelling voor haar heeft en haar niet onmiddellijk afkapt als zij over haar vak begint en wat doet ze? Ze geeft hem een raadsel mee.

“Ik werk in de Valeriuskliniek voor het geval je naar me op zoek gaat.”

Hoe kan hij op zoek gaan als hij geen nummer heeft, niet eens een naam? Hoeveel Simones zouden er werken binnen het ziekenhuis?

Ze haalde haar schouders op, nog boos op zichzelf, maar legde zich neer bij haar domme manier van afscheid nemen.

Een glimlach verscheen rond haar mond. Waarom zou hij überhaupt naar haar op zoek willen gaan? Met hoeveel leuke mannen had ze al niet contact gehad in de hoop dat het iets zou worden, dat er een vervolg zou komen. En als er dan al eens een afspraak werd gemaakt dan eindigde die meestal in een “tot ziens” of “ik bel je nog eens”, maar in feite eindigde het in niets.

Ik schrik mannen af en waarom moet ik zo nodig altijd over mijn vak beginnen te praten. Wat was er toch verkeerd aan haar studiekeuze dat mannen, ja vooral mannen, zich na een paar contacten, terugtrokken en niets meer van zich lieten horen.

Met die gedachte kwam ze thuis bij haar ouders en na hen begroet te hebben, vroeg haar moeder wat er aan de hand was omdat ze ‘die blik’ weer in haar ogen had.

Ze vertelde over haar ontmoeting met Paul en de wijze waarop ze het vertelde, ontlokte bij haar vader de opmerking: “Eindelijk iemand van jouw niveau?”

Ze reageerde niet op zijn opmerking. Haar vader was een cynische man met een naargeestig gevoel voor humor. Met hem

was het moeilijk contact te hebben en hij begreep al helemaal niets van haar studie, laat staan dat hij de moeite nam er zich in te verdiepen. Ze vergaf het hem, wetend dat hij het al moeilijk genoeg had met zijn baas en zijn werk. Toch kon ze het niet laten nog even een stekelige opmerking terug te geven. “Je zou prima passen in het onderzoek dat ik doe in het ziekenhuis, alleen er ontbreekt een voorwaarde.”

“En wat mag die voorwaarde dan wel zijn?”

“Dat je stoornis veroorzaakt moet zijn door een ingreep.”

“Nou, jou thuis zien komen met een man, zou een hele ingreep voor me zijn.”

Ze lachte en besloot er verder over te zwijgen, wetend dat als zij verder zou reageren, het weekend al verpest was voordat het was begonnen. Dat wilde ze haar moeder niet aandoen, temeer omdat ze niet zo vaak thuiskwam.

17 augustus 2010

“Er werkt geen Laura Bijman bij de Linda, niet als gewoon medewerkster, laat staan als hoofdredactrice.”

Hij kon zijn oren niet geloven toen zijn secretaresse hem dat mededeelde, na zijn vergadering. “Weet je het zeker?”

“Afgaand op de informatie die ik bij de Linda heb gekregen, moet ik dat wel zeker weten. O, en voordat je me er verder op afstuurt, ze hebben in hun hele bestand gekeken en voor alle zekerheid ook nog even in hun gastschrijvers bestanden. De naam komt nergens voor.”

“Maar er stond laatst een artikel over haar in de zondagbijlage van de Telegraaf!”

“Weet je zeker dat het over haar ging?”

“Natuurlijk weet ik dat zeker en het artikel was interessant genoeg om eens contact met haar te zoeken.” Hij zei het als een soort rechtvaardiging. Ze besteedde er geen aandacht aan.

“Wil je dat ik verder zoek; moet ik de redactie van de Telegraaf eens bellen om te vragen over wie het artikel ging? Misschien hebben ze de naam gefingeerd. Wie weet is ze wel zo op haar privacy gesteld dat ze alleen onder een gefingeerde naam wilde meewerken aan het artikel. Wie zou daar nou erg in hebben?”

“Dat kan ik me niet voorstellen. Het ging over haar werk en de Linda. Dan ga je toch maar niet zomaar een naam fingeren? Trouwens dan zou dat erbij hebben gestaan, toch?”

“Dat lijkt me ook, maar nogmaals, als je wilt dat ik navraag ga doen bij de Telegraaf, dan doe ik dat graag voor je.”

Paul gaf aan dat dit niet nodig was. “Zo belangrijk is het ook niet!”

Hij legde er meer nadruk op dan feitelijk nodig was. Het leek wel of hij zichzelf wilde overtuigen en nadat hij haar de nodige informatie had gegeven vanuit de vergadering, gaf hij aan dat dit genoeg was en verliet ze zijn kamer.

Hij ging aan zijn bureau zitten en opende het scherm van zijn pc. Zijn mailaccount vulde zich met een grote hoeveelheid aan nieuwe berichten en dreef zijn gedachten over Laura Bijman naar de achtergrond.

De dag was nagenoeg voorbij. Toen hij zijn pc afsloot, schoot haar naam weer door zijn hoofd. Hij was nog steeds verbaasd over het antwoord dat zijn secretaresse had ontvangen van de Linda. Hij besloot hun website te bezoeken en daar een searchvraag uit te zetten op de naam van Laura Bijman.

Uw zoekbewerking heeft geen resultaten opgeleverd, specificeer uw zoekopdracht of controleer de gegevens waarop u wilt zoeken.

Hij staaarde naar het scherm en kon zijn ogen niet geloven. “Maar dat kan toch niet”, mompelde hij in zichzelf. “Dat mens

moet toch bestaan?"

Deniz, zijn secretaresse stak haar hoofd om de deur en wenste hem een fijne avond.

Als in een trance stak hij zijn hand op ter afscheid en bleef naar zijn scherm staren. De afwijzing op het scherm maakte hem nog vastberadener haar te vinden.

"Ze moet bestaan", mompelde hij nog eens voor zich uit. "Je plaatst toch geen artikel over iemand die niet bestaat?"

Als bij een ingeving besloot hij de website van de Telegraaf op te zoeken. Hij tikte de naam in en daar verscheen de informatie van de Telegraaf. Hij scrolde de pagina's op hun website en liet namen en artikelen voor zijn ogen glijden. Niets verwees naar Laura Bijman en ten slotte bekeek hij ook nog eens de gegevens van de weekendbijlage van de Telegraaf, maar ook daar werd hij niet wijzer van. Zijn fanatisme groeide met de minuut. Ergens moest een verwijzing zijn naar het artikel en hij specificeerde zijn vraag door bij het searchblokje haar naam in te vullen en op *search* te drukken.

Uw zoekbewerking heeft geen overeenkomstige documenten opgeleverd.

Het antwoord sloeg hem in het gezicht.

Nog eens vulde hij haar naam in en probeerde het op verschillende schrijfwijzen. Misschien had de krant haar naam verkeerd gespeld. Het mocht niet baten.

Toen schoot hem te binnen dat het artikel door Marga van Wijk geschreven was. Als de Telegraaf dan niets kon melden over Laura Bijman en het artikel, dan op z'n minst zouden ze wel iets te melden hebben over de mensen die voor hen werkten, zelfs al was het als freelancejournalist. Hoe vaak had hij in zijn verleden niet als freelancer meegewerkt aan artikelen voor diverse tijdschriften en kranten.

Hij stond op en liep naar de koffieautomaat en met een dubbele espresso zette hij zich weer achter zijn scherm.

Hij tikte de naam van de journalist in. Marga van Wijk. En drukte op *search*. De zoekopdracht nam tijd en op de een of andere manier gaf hem dat hoop. Des te groter was zijn teleurstelling toen bleek dat zijn zoektocht weer geen resultaten opleverde.

Hoe is het mogelijk. Als de Telegraaf werkt met een journalist dan zouden ze toch op z'n minst een verwijzing naar hem of haar hebben op hun website. Het kan toch niet zijn dat die Marga van Wijk ook niet bestaat?

Even overwoog hij zijn computer uit te schakelen en naar huis te gaan, maar de adrenaline in zijn lijf was zo opgepompt dat hij niet van stoppen wilde weten. Hij moest en zou enige vorm van resultaat hebben alvorens weg te gaan.

Daarom ging hij naar zijn Googlepagina en opnieuw zette hij een zoektocht uit naar Marga van Wijk.

Een brede glimlach kreeg hij op zijn gezicht toen er na enige tijd een lange lijst van referenties onder die naam op zijn beeldscherm verscheen.

"Yes!" Zijn hart begon van opwindning te bonzen toen hij dit las. "Yes!", zei hij nog eens

De resultaten die hij voor ogen kreeg, stemde hem aan de ene kant heel erg blij. Marga van Wijk bestond tenminste! Maar op hetzelfde moment voelde hij de moedeloosheid zijn lijf binnenstromen toen hij de eerste hit las:

Er zijn ongeveer 1000 resultaten.

Daar is geen beginnen aan, schoot het door zijn hoofd. Toen zag hij dat er enkele mensen met een LinkedIn profiel onder die naam geregistreerd stonden. Vlug bekeek hij de profielen.

Er was niemand bij met een journalistieke achtergrond. Nog even scande hij de rest van de hits om te zien of hij op een freelancejournalist of een freelanceschrijver zou stuiten maar daar leek het niet op.

Uit zijn stagetijd, toen hij als aankomend journalist in Amsterdam werkte, wist hij wat research inhield. Je begon gewoon bij nummer 1 en ging net zo lang door met checken en nabellen totdat je de persoon gevonden had die je moest hebben. Maar was dat wijs in deze situatie?

Hij keek op zijn horloge en zag dat het al negen uur was en realiseerde zich dat hij zijn vrouw niet had gebeld dat hij later zou zijn.

“Emmy?”, beantwoordde hij zijn mobiele telefoon, toen hij zag dat zij op dat moment hem belde.

“Waar zit je nou?”

Het klonk een beetje nijdig. Hij kreeg geen kans te antwoorden, want ze ging verder: “Je wist toch dat we vanavond een borrel zouden gaan drinken bij Erik en Marion? Hij is jarig!”

“Sorry schat, er kwam iets tussendoor en dat moest ik vanavond afmaken. Ik had je moeten bellen. Binnen een halfuur ben ik thuis en het maakt hen toch niet uit hoe laat we daar aankomen.”

“Nee, maar mij wel, want morgen moet ik weer vroeg mijn bed uit.”

“Ik kom eraan!”

Snel ruimde hij zijn papieren op en haastte zich naar huis.

18 augustus 2010

Flarden van haar gezicht kwamen in zijn droom naar boven. Hij riep en riep en zij keek hem aan. Ze reikte haar hand naar hem uit, maar iedere keer als hij dichterbij kwam, verdween ze weer. Zijn hart bonkte hard. Hij riep haar naam en vroeg haar

op hem te wachten. Zij riep zijn naam. Er klonk angst in haar stem. "Laat me niet alleen!"

Aan de andere kant voelde hij dat handen zijn arm omklemden en hem wegtrokken. Hij stribbelde tegen en probeerde zich los te trekken, maar het ontbrak hem aan kracht en aan lucht.

Met een schreeuw werd hij wakker en voelde dat zijn hart tekeering als een razende en hij ademde diep om bij te komen. Emmy kwam uit de badkamer en keek hem aan. Het leek of zij gewend was aan deze situatie want ze vroeg: "Had je weer een nachtmerrie?"

Hij knikte, nog steeds op adem komend.

"Misschien moet je niet zo veel drinken, zeker niet als je bij een ander bent. Je was al laat en dan sla je in nog geen uur drie glazen whisky achterover! Welk mens zou daar geen nachtmerries van krijgen?"

Hij wist dat haar verwijt terecht was en besloot er niet op te reageren. Het zou eindigen in een eindeloos gesprek of in een snauw dat ze het er nog wel over zouden hebben en daar zat hij helemaal niet op te wachten. In plaats daarvan zei hij: "Je hebt gelijk, dat moet ik ook niet doen. Ik zal erop letten."

Heel tactisch schakelende hij over naar een ander onderwerp en vroeg: "Wat gaat jouw dag vandaag brengen?"

Ze keek hem aan en vroeg zich af of hij het echt niet meer wist of dat het een standaardvraagje was. Veel in hun relatie, schoot het door haar heen, was standaard. Het was het kenmerkende van een huwelijk waarin beide partners een baan hadden en daar allebei druk mee waren.

Paul en Emmy hadden ooit besloten dat ze geen kinderen wilden en ze realiseerde zich dat je dan een relatie krijgt waarin iedere partner gewoon zijn of haar eigen weg ging. In feite leefde je langs elkaar heen zonder besef te hebben van wat de ander bezighield of waar de ander druk mee was, behalve dan met zijn of haar eigen baan. Ze liet de gedachte voor wat het was en zei:

“Zoals je weet, ga ik een paar dagen weg met mijn klas. We hebben de rest van de week onze reis naar Brugge en omgeving en vertrekken over een uurtje, dus ik moet opschieten.”

“Natuurlijk was ik dat niet vergeten, het was alleen nog niet tot me door gedrongen dat je vandaag al weg zou gaan. Ik had er niet bij stilgestaan.”

Zoals je bij veel dingen niet stilstaat, lag op haar lippen maar omdat ze geen scène wilde voor haar vertrek gaf ze een tactisch antwoord: “Ik weet het, lief, je hebt zelf ook veel aan je hoofd.”

“Kan ik me nog even douchen voordat je gaat, of nemen we nu al afscheid?”

Ze liep naar hem toe en gaf hem een vluchtige kus op zijn wang: “We nemen nu al afscheid. Al mijn spullen staan klaar. Ik weet niet of ik genoeg eten in huis heb gehaald voor alle dagen dat ik weg ben, maar ik neem aan dat je wel ergens buiten gaat eten en anders zelf iets haalt?”

Het klonk als een vraag maar het was meer een mededeling.

“Ja, ik red me wel.”

Hij reageerde gelaten en voelde een blijde gedachte opkomen omdat hij drie dagen alleen was. Dat gaf hem alle tijd op zoek te gaan naar Laura Bijman, tenminste als hij in staat was eerst Marga van Wijk te vinden.

“Zul jij je niet vervelen, als ik niet er niet ben?”

Het klonk een beetje ironisch en Emmy hoorde de klank van haar eigen stem. Het was ook als zodanig bedoeld en ze besloot dat ze na haar terugkeer uit België eens ernstig met elkaar moesten praten over hun relatie. Dit stemde haar niet gelukkig en ze was dan ook blij dat ze een paar dagen wegging. Het was altijd leuk om met een paar klassen op stap te gaan en het was vooral plezierig omdat er een paar leuke ouders en collega's meegingen. Ze zou zich prima vermaken. “Ik bel je niet tussendoor. Je weet dat daar nooit iets van komt en vrijdagavond ben ik weer thuis. Ik heb dan al gegeten, hoor, dus je hoeft niets in huis te halen. Fijne week verder en zorg dat je een beetje

uitrust en niet te veel drinkt. Daar krijg je alleen maar nachtmerries van.”

En weg was ze, hun slaapkamer uit.

Hij riep nog: “Fijne week en veel plezier!”

Uit een kreet beneden in de gang begreep hij dat ze zijn boodschap had gehoord. Daarna vulde het huis zich met een heerlijke stilte.

Hij ging nog even liggen en liet dat gevoel op zich inwerken, terwijl hij nadacht over zijn droom die steeds bij hem terugkwam. Hij wist niet waar het vandaan kwam en realiseerde zich dat de vrouw in zijn droom nu een naam en een gezicht had gekregen. Vroeger droomde hij alleen maar over het voorval en de vrouw in die dromen was een totaal onbekende vrouw. Sinds hij over Laura had gelezen, had ze een naam en een gezicht.

Hij verlangde naar haar en dat verbaasde hem. Hij kende haar niet eens. Alleen die paar foto's bij het artikel maakte dat hij wist wie zij was en hoe zij eruitzag. Toch verlangde hij naar haar en de pijn die dat veroorzaakte maakte het verlangen alleen maar groter. Hij moest haar leren kennen. Ze had hem geroepen en hij zou komen.

Hij keek op de klok en maakte aanstalten om uit bed te stappen. Het was nog vroeg. Hij besloot vandaag nog te gaan werken en dan de rest van de week vrij te nemen om zijn zoektocht naar Marga van Wijk, de journaliste, voort te zetten. Als hij haar te pakken kreeg, dan zou het niet lang meer duren voordat hij in contact kon komen met Laura. Dat maakte hem blij en opgewekt stapte hij onder de douche.

20 juli 1988

“Valeriuskliniek, goedemorgen, wat kan ik voor u doen?”

De stem van de telefoniste klonk vriendelijk, maar had wel een gehaaste ondertoon die duidelijk maakte dat ze weinig geduld had met aarzelaars.

“Goedemorgen, misschien kunt u mij helpen. Ik ben op zoek naar iemand die in uw ziekenhuis werkt?”

“Heeft u een naam voor mij?”

“Ze heet Simone.”

“Daar kom ik niet veel verder mee, heeft u ook een achternaam of andere informatie?”

“Nee, ik weet dat ze een studieopdracht doet op het gebied van de psychische pathologie.”

“Dus u wilt dat ik u doorverbind met iemand die Simone heet en een studieopdracht doet op het gebied van de psychologie?”

“Nee, van de psychische pathologie.”

“U begrijpt dat dit heel moeilijk gaat worden.”

Hij voelde de teleurstelling in zich opkomen. “Het moet toch niet zo moeilijk zijn haar te vinden?”

“Weet u misschien op welke afdeling zij werkt?”

“Ja, in de Valeriuskliniek.”

“Dat begreep ik inmiddels, weet u ook een afdeling? Zei u niet dat zij een onderzoek in de psychische pathologie deed?”

“Ja, dat klopt!”

Even kreeg zijn hoop weer een opleving. Zou ze dan misschien toch weten wie het is en waar ze werkt?

“Dan lijkt het me voor de hand te liggen dat zij op het fysiologisch laboratorium werkt.”

“Fysiologie?”

“Ja het fysiologische centrum van de Valeriuskliniek. Dat hoort bij ons ziekenhuis, maar is gespecialiseerd in neurologie en gezien haar studieopdracht lijkt het me dat zij daar moet werken. Zal ik u het nummer geven, dan kunt u het daar proberen?”

Blij dat hij tenminste iets had, bedankte hij haar voor haar informatie en schreef het nummer op dat zij gaf.

“Succes, met uw zoektocht, ik hoop dat het lukt.”

Sinds ze samen in de trein hadden gezeten, had hij haar niet meer gezien. Hij was diverse malen teruggegaan naar de kroeg waar hij haar voor het eerst had ontmoet, in de hoop haar daar tegen het lijf te lopen. En alle weekenden dat hij naar huis was geweest, had hij uitgekeken of hij haar ergens zou zien, op het perron, in het station, echter tevergeefs. Waarom had hij geen telefoonnummer gevraagd of een achternaam, of een adres? Hij voelde zich een sukkel en baalde van zijn eigen onnozelheid. Hij moest haar vinden! Hij schatte de kans erg laag in. Toch ging hij door.

“Fysiologisch Centrum Valerius.”

De telefoniste klonk vriendelijk doch zakelijk. En hoewel hij het antwoord al wist stelde hij toch zijn vraag. “Ik ben op zoek naar ene Simone. Zij doet een stage binnen de afdeling psychische pathologie.”

“Psychische pathologie?”

“Ja, binnen die afdeling.”

“Verbind u door.”

Zijn hart maakte een sprongetje. Kende men haar daar? In ieder geval gaf de reactie van de telefoniste hem hoop. De afdeling was bekend, dus waarom zou zij dan daar niet bekend zijn. Zo groot kon die afdeling toch niet zijn?

“Psychopathie!”

“Spreek ik met de afdeling psychische pathologie?”

“Daar spreekt u mee, wat kan ik voor u doen?”

“Ik ben op zoek naar ene Simone, ik ken haar achternaam niet, maar ik weet dat zij een stage binnen uw afdeling volgt?”

“U zei Simone?”

“Ja.”

“Heeft u ook een achternaam? Ik ben namelijk bang dat het moeilijk is iemand op te zoeken als ik geen achternaam heb. We

kennen elkaar eigenlijk alleen bij achternaam.”

“Nee, ik heb geen achternaam. Ik weet alleen dat zij Simone heet en dat zij een stage loopt binnen uw afdeling. Oh, wat ik ook weet is dat zij uit Veldhoven komt.”

“Dus u zoekt Simone uit Veldhoven, een student? Ik zal eens rondvragen of iemand haar kent. Heeft u een momentje?”

“Ja, graag, eh ... Dank u wel!”

De conversatie, als je het zo mag noemen, maakte hem blij. In iedere geval zat hij in de buurt en werd hij niet van het kastje naar de muur gestuurd. Daarbij had hij het geluk dat hij een zeer vriendelijke en behulpzame telefoniste had getroffen die in ieder geval bereid was eens verder te informeren. Op de achtergrond was de telefoon overgeschakeld op een nummer van Charles Aznavour, *She*.

Hoe toepasselijk, bedacht Paul, toen hij hem hoorde zingen: *“She, may be the face I can't forget ...”*

De muziek werd onderbroken door de telefoniste: “Het duurt nog even hoor, wilt u wachten? Ik krijg er steeds andere telefoontjes tussendoor, dus moet ik u even in de wacht zetten.” “Ik wacht nog wel even.”

En zonder enige reactie van haar werd hij weer in de wacht gezet en hoorde de laatste tonen van de muziek. Zijn gedachten namen hem mee naar zijn eerste ontmoeting met haar, in die kroeg op de Oude Zijds tijdens de lunchpauze. Nog steeds zag hij dat beeld voor zich, hoe ze daar zat en hoe zij sprak met haar vriendinnen en vanaf dat moment was hij verliefd op haar. Wat anders kon zijn gedrag dan verklaren? Wie zoekt naar iemand die hij alleen van voornaam kent, die hij één keer heeft gezien in een kroegje en slechts één keer heeft gesproken op een treinreis naar Eindhoven? Wat wist hij van haar, behalve dan dat zij in Veldhoven woonde, psychische pathologie studeerde en een stage liep in de Valeriuskliniek? Hij wist niet eens of zij zich hem nog kon herinneren. En was zij überhaupt wel in hem geïnteresseerd? Anders had ze toch haar naam en

telefoonnummer wel gegeven? Had ze hem niet gewoon gedumt met haar praktisch informatieloze opmerking? Zijn gevoel werd steeds somberder. Waar was hij mee bezig. Kon hij zijn tijd niet beter gebruiken?

Toen hij bijna de verbinding wilde verbreken, omdat het allemaal zo zinloos leek, hoorde hij aan de andere kant: "Met Simone!"

Zijn hart sloeg over. Ze hadden haar gevonden! Even wist hij niet wat hij zeggen moest, zo ging zijn hart tekeer en hij hoorde: "Hallo?"

"Simone?"

"Spreek je mee."

"Je spreekt met Paul, Paul van Laren, we hebben elkaar een tijdje geleden ontmoet in de trein naar Eindhoven."

Het werd stil aan de andere kant. Het leek alsof er nagedacht werd en toen vroeg ze: "Paul van Laren? Ik ken geen Paul van Laren en ik heb al helemaal geen Paul ontmoet in de trein naar Eindhoven!"

Zijn wereld stortte in. Zie je wel dat ze hem niet wilde leren kennen. Hij wist het wel. Het was allemaal een zinloze trieste actie. Wat dacht hij wel, dat ieder leuk meisje amechtig door haar knieën zou gaan als hij haar aansprak?

"Weet je zeker dat je mij zoekt?"

Hij wist niets meer zeker, maar wilde toch niet opgeven en daarom probeerde hij het haar uit te leggen. "Zo'n dikke maand geleden heb ik iemand ontmoet in de trein naar Eindhoven, ze heet Simone en loopt stage bij jullie."

"Ik zit nooit in de trein naar Eindhoven, maar ik loop wel stage binnen de afdeling psychische pathologie, heet ook Simone. Toch ben ik bang dat ik niet degene ben die je zoekt. Daarbij komt dat er hier zo veel mensen werken, dat ik ze ook niet allemaal ken. En het feit dat ze stageloopt, helpt al helemaal niet mee aan je zoektocht, want het is hier een doorgangshuis voor stagiaires."

“Ken je dan helemaal niemand anders die Simone heet en misschien aan mijn beschrijving zou kunnen voldoen?”

Hij wist dat het een vraag uit wanhoop was en zo moet hij ook geklonken hebben, want opeens bleek ze bereid om hem te helpen bij zijn zoektocht.

“Weet je wat, Paul, waarom geef je mij je nummer niet. Er zullen hier misschien nog wel meer Simones werken of studeren. Ik ken ze niet allemaal en ik heb nu geen tijd om ze voor je op te zoeken. Ik beloof je dat als ik een andere Simone tegen het lijf loop ik het haar zal vragen. En als ze het is, geef ik haar jouw nummer en hoop ik voor je dat ze je belt, want als ik het zo hoor heeft zij een hele indruk op je gemaakt.”

Paul was blij met haar aanbod. Hij had geen keus, hoe ongewis de afloop ook zou zijn. “Dank je wel voor je aanbod. Dat stel ik heel erg op prijs en ik hoop inderdaad dat je haar vindt.”

Hij gaf zijn telefoonnummer en zijn naam. Hij gaf haar ook wat meer informatie over zichzelf, voldoende om een kleine kans te maken met haar in contact te komen.

“En als het nou niet lukt, misschien wil je dan iets met mij afspreken? Ik hou wel van die romantische mannen die op zoek zijn naar hun onbekende geliefde. Groetjes!”

De verbinding werd verbroken en hij wist niet of hij nu blij of verdrietig moest zijn. Het was een mix van gevoelens maar ergens diep in zijn hart wist hij gewoon dat hij haar weer zou ontmoeten.

20 augustus 2010

Hij had al een hele lijst met Marga van Wijks gebeld maar het antwoord was iedere keer hetzelfde, evenals zijn vraag: “Spreek ik met Marga van Wijk de journalist?”

En iedere keer dat hij nee als antwoord kreeg, zakte de moed hem verder in de schoenen. Dit was onbegonnen werk en waar was hij in vredesnaam mee bezig? Wat wilde hij bereiken met

een zinloze zoektocht naar een vrouw die hij niet kende, een artikel dat onbekend was. Wat wilde hij van haar?

Het gaat er niet om wat ik van haar wil. Het gaat om wat zij van mij wil. Zij is toch op zoek naar mij, hamerde het in zijn hoofd. Maar stel, zo overwoog hij, stel dat ik haar vind. Wat dan. Stel ik dan gewoon de vraag of zij op zoek was naar mij? Ze zou me helemaal voor gek verklaren?

Toen, op dat moment, kreeg hij een ingeving. Op de website van de Telegraaf was niets te vinden, maar het feit bleef dat het katern onderdeel uitmaakte van zijn krant die hij op die zondag in de bus had gekregen. Dus het was niet waar dat het artikel niet bestond. Het zat immers in zijn krant, van zondag 25 juli. Daar kun je toch niet omheen, dan moet toch iedereen die krant hebben ontvangen?

Hij besloot dat het geen zin had om verder op zoek te gaan naar Marga van Wijk de auteur, want dat kostte alleen maar tijd en vrat energie. Hij werd moedeloos van al dat bellen en iedere keer “Nee” als antwoord te moeten aanhoren. Er was een snellere manier.

Hij liep naar zijn werkkamer en zocht het artikel op in zijn papieren. Hij keek naar de datum, die klopte en het was ook duidelijk de bijlage van de Telegraaf. Daarin had hij zich ook niet vergist en toen viel zijn blik weer op haar foto. Hij keek haar aan en vroeg in stilte: wat wil je toch van me?

Hij had weer moeite zijn blik los te trekken van haar ogen, haar mond, de glimlach om haar mond. Hij las voor de zoveelste keer de intro onder de foto:

“Ze is 44 jaar, al vijf jaar de succesvolle hoofdredacteur van de Linda, een blad met een lange geschiedenis en een duizelingwekkende verkoop. Laura Bijman heeft oog voor commerciële belangen. Maar kerntaak blijft emancipatie, zegt ze.”

‘Ze wil me iets zeggen, alleen weet ik niet wat.’

Ondertussen bladerde hij nog eens door het artikel en keek naar de foto’s. Ze is in beweging en onbereikbaar. Precies als de vrouw in zijn nachtmerrie. Ze is op zoek naar mij. Dat hamerde in zijn hoofd. Ze is op zoek naar mij en ze kan mij niet vinden en ik kan haar niet.

Het voelde bekend, toch kon hij zich niet herinneren waarvan. Het leek op iets dat ooit was gebeurd, maar waarmee hij niet bekend was dat het gebeurd was. Een licht gevoel van paniek trok door zijn lichaam.

Hij stopte met het bekijken van haar foto in de realisatie dat het alweer even geleden was dat hij ernaar gekeken had. Hij had gekozen om het artikel op te bergen en er niet bij herhaling naar te kijken. Het stemde hem onrustig als hij dat wel deed en dagen daarna zou het beeld van haar ogen in zijn hersenen gegrift zijn. Het kostte altijd even tijd om dat beeld te laten verdwijnen en om tot rust te komen. Eigenlijk had hij spijt dat hij er nu weer naar gekeken had.

Om zichzelf niet verder te kwellen, pakte hij een enveloppe en stopte het artikel erin zonder het nog een blik waardig te gunnen.

Op zijn computer zocht hij het adres van de Telegraaf. Hij schreef het op een notitievelletje en stopte het in zijn zak. Hij bedacht dat het, gezien het mooie weer van die dag, leuker was om even naar Amsterdam te rijden en naar de Telegraaf te gaan, dan de hele dag binnen te blijven zitten en een hoge telefoonrekening op te bouwen zonder dat het iets opleverde.

Hij liep zijn werkkamer uit en ging naar beneden. Keek in de koelkast en noteerde in zijn gedachten dat hij langs een supermarkt moest lopen, wilde hij vanavond nog iets te eten hebben.

Toen trok hij de deur achter zich dicht en besloot de trein te nemen. Parkeren was onmogelijk en onbetaalbaar in het

centrum van Amsterdam en daarom nam hij, zoals wel vaker, de trein, dat was dan wel net zo makkelijk.

Even leek hij zijn oriëntatie kwijt te zijn, want toen hij het bordes van zijn huis was af gelopen, keek hij naar links en toen naar rechts en vroeg zich af waar het dichtstbijzijnde tramstation was die hem naar het Centraal Station kon brengen. Toen wist hij het weer en zette zich in beweging.

Na bijna tien minuten lopen en vijftien minuten met de tram kwam hij aan op het Centraal Station van Den Haag. Vandaar nam hij de trein naar Amsterdam Centraal. Daar nam hij een taxi naar het kantoor van de Telegraaf. Dit was een buitenwijk van Amsterdam. Hij keek rond en verbaasde zich over de rust in deze wijk.

Hij had geen tijd meer om daar verder over te filosoferen, omdat hij inmiddels de entree van het kantoor van de Telegraaf had bereikt. Hij meldde zich aan de balie en vroeg of hij iemand kon spreken van de redactie.

“Heeft u een afspraak?”

“Nee, ik zoek iemand die mij antwoord kan geven op vragen die ik heb over een artikel dat in jullie bijlage van de weekendeditie van 14 augustus was gepubliceerd.”

Omdat ze niet reageerde, vervolgde hij: “Ik heb het artikel bij me”, en hij nam de enveloppe en gaf die aan de receptioniste. Zij haalde het uit de enveloppe, keek in de rechterbovenhoek, met een routine alsof zij dit dagelijks vele malen deed en zei: “Ik zie het al, het is *kleine bedrijven*. David Kleister is de redacteur. Ik zal zien of hij aanwezig is en vragen of hij tijd voor u heeft. Wie kan ik zeggen?”

“Mijn naam is Paul van Laren van VanLaren & Sijbrands. Hij kent ons bureau misschien wel en hopelijk heeft hij even tijd voor me.”

“Dank u wel, meneer Van Laren”, en terwijl ze dat zei, wees zij

met haar hand naar de hoek van de hal waar een zithoek was gecreëerd ten teken dat hij daar kon wachten. Op tafel lag de Telegraaf van vandaag omringd door allerlei andere bladen. Duidelijk bedoeld om de wachtende gasten even bezig te houden.

Het duurde ruim een halfuur en de receptioniste had hem al geïnformeerd dat David Kleister in vergadering zat, maar op het punt stond eruit te komen. Dan zou zijn secretaresse hem waarschuwen en gezien zijn agenda had hij wel ruimte, maar hij moest zelf bepalen of hij die ruimte met hem wilde vullen. Paul had begrijpend geknikt en vooral aangegeven dat hij het heel erg op prijs zou stellen als hij David Kleister zou kunnen spreken.

“Meneer Van Laren?”

Het klonk vragend en voor hem stond een kalmte uitstralende heer.

“Dat ben ik”, reageerde Paul en stond op.

“Ik ben David Kleister. Het is dat ik jullie bureau ken, anders had u een afspraak moeten maken.”

Terwijl hij dat zei, stak hij zijn hand uit en schudde die van Paul. Het was een stevige hand en voelde prettig aan. “Loopt u met me mee? Dan praten we op mijn kantoor verder. Ik begrijp dat u wat vragen heeft over een artikel?”

Het sprak allemaal vanzelf. Het leek de gewoonste zaak dat hij hier nu met hem de trap op liep naar de eerste verdieping. David begeleidde hem naar zijn kamer, vroeg zijn secretaresse vriendelijk of zij een kopje koffie wilde halen voor zijn bezoek. Met een joviaal gebaar wees hij een plek in zijn kamer waar Paul kon gaan zitten.

Paul keek even rond en het viel hem op hoe ordelijk het er hier uitzag. Hij verbaasde zich dat deze man redacteur was van een onderdeel van de Telegraaf. Hij had alles verwacht: van een puinhoop tot grote stapels papier en half uitgewerkte kranten,

maar niet deze nette kamer waar het leek alsof het maken van een krant niets betekent.

David zag wat Paul zag en glimlachte, terwijl hij zei: "Ik kan me voorstellen dat u een ander beeld verwacht had. Dit ziet er niet uit als een kamer van een redacteur?"

"Inderdaad had ik meer chaos op mijn netvlies staan, want dat is toch het gebruikelijke beeld?"

"Misschien wel, ik geloof in orde en regelmaat. Alleen op die manier kan ik rustig bezig zijn met het creatieve proces van een krant. Ik weet dat ik daarmee niet voldoe aan het stereotype beeld, maar het is mijn manier van werken en ik voel me er goed bij."

"En daar gaat het toch om?"

"Inderdaad, ik ga ervan uit dat u niet hier bent om over mijn manier van werken te spreken. Ik begreep dat u een vraag heeft over een recente uitgave van ons?"

"Dat klopt. In de weekendbijlage van de Telegraaf van 14 augustus kwam ik een artikel tegen. Omdat het ging over iemand voor wie ik belangstelling had en mee in contact wilde komen, heb ik navraag gedaan naar de persoon over wie het artikel gaat, helaas blijkt zij onbekend."

"Zij? U heeft het over een vrouw?"

Er verscheen een veel begrijpende glimlach om zijn mond die Paul niet kon ontgaan.

En haastig probeerde hij zich te verdedigen: "Ik heb een beroepsmatige belangstelling voor haar."

"Over wie hebben wij het?", vroeg David nu. "Want als het in een katern van mij was, dan denk ik dat ik wel weet hoe u met haar in contact kunt komen."

"Het betreft Laura Bijman, volgens het artikel is zij hoofdredactrice van de Linda en om die reden wil ik haar graag ontmoeten, puur professioneel."

Hij laatste klonk te gehaast en gekunsteld, maar hij kon het niet meer corrigeren.

David Kleister keek hem aan. “U zei Laura Bijman?”

Paul bevestigde dit en voelde zich verstijven toen David hem antwoordde: “Die naam zegt mij niets, echt niets en ik kan me ook niet herinneren dat wij iets over iemand met die naam hebben geschreven.”

Het klonk gedecideerd. Er leek geen weerwoord op mogelijk. Deze man wist wat hij zei en voor Paul was het duidelijk dat David Kleister inderdaad niets wist over die vrouw. Terwijl hij dat vaststelde, realiseerde hij zich dat hij het artikel bij zich had en zonder nog iets te zeggen, pakte hij de enveloppe, maakte die open, haalde het eruit en legde het voor David op tafel.

Kleister pakte het op, hij fronste zijn wenkbrauwen, bekeek het nog eens en bestudeerde aandachtig de foto’s en scheen het artikel te lezen. Ook keek hij naar de datum in de bovenhoek, draaide het papier om en om, keek naar de omliggende artikelen die aan weerszijden van het artikel over Laura waren gedrukt, scheen iets te herkennen, maar gaf geen bevestiging. Toen keek hij Paul aan en zei: “Ik weet niet waar dit vandaan komt. Zo op het eerste gezicht zou je inderdaad zeggen dat het ons artikel is. Alles klopt: de datum, het papier, de omliggende artikelen. Je zou kunnen geloven dat dit onderdeel was van onze bijlage, maar gelooft u mij, dit artikel over Laura Bijman ken ik niet, heb ik ook nooit gezien en hoort hier niet thuis. En voor wat het waard is, de naam Marga van Wijk zegt me ook niets. Het is niet iemand uit ons bestand, ook geen freelancer.”

Pauls mond viel open en hij wist niet hoe hij moest reageren. “Als u zegt dat alles klopt, de krant, de datum, het papier, zou het dan zo kunnen zijn dat u het niet meer weet of misschien bent vergeten? U ziet iedere week een krant en het is alweer even geleden, dus misschien vergist u zich?”

Hij wist dat zijn vraag onzin was. Dit is niet het soort man dat zich makkelijk vergist. Hij weet wat er omgaat binnen zijn redactie. Hij kan waarschijnlijk nog zeggen welke artikelen geplaatst zijn in het katern van een jaar geleden.

“Beste Paul,” en het viel Paul niet eens op dat hij hem begon te tutoyeren, “ik kan me voorstellen dat je zo denkt, maar ik moet je teleurstellen. Ik weet nog welke artikelen wij een jaar geleden hebben geplaatst.” Hij zei het alsof hij zijn gedachten had gelezen en terwijl hij Paul nog eens indringend aankeek en het artikel opnieuw in zijn handen nam, riep hij zijn secretaresse bij zich.

“Judith, wil je mij een plezier doen? Wil je voor mij een complete uitgave van de krant van 14 augustus uit het archief halen. Het is niet zo lang geleden en er liggen nog wel een aantal exemplaren.”

Zonder haar reactie af te wachten keek hij Paul weer aan en zei: “Ik zal je zo een uitgave van de bewuste datum laten zien en dan zal het je duidelijk worden.”

Verder zei hij niets. Keek nog eens naar het artikel dat Paul had meegenomen. Bekeek de foto aandachtig en zei langs zijn neus weg: “Ik kan me voorstellen dat je met haar in contact wilt komen. Het is een intrigerende vrouw en een verdomd goede foto. Ik ben alleen bang dat ik je niet kan helpen en, zoals ik net al zei, de auteur is mij totaal onbekend.”

Voor Paul was dit een bevestiging dat hij de juiste keus had gemaakt door te stoppen met bellen naar alle Marga van Wijks en tegelijkertijd beseftte hij dat hij de hoop kon opgeven ooit een spoor van Laura Bijman te pakken te krijgen. Een gevoel van angst en onzekerheid be kroop hem. Wat was hier aan de hand?

Ondertussen was de secretaresse van David teruggekomen en legde een compleet nummer van de Telegraaf bij David Kleister neer.

“Dank je, Judith.” Hij draaide de krant naar Paul. “Laten we er samen maar even doorheen bladeren, dan weet je zeker dat ik je niet bedot.”

Paul keek naar de frontpagina van de Telegraaf. Hij keek naar de datum, terwijl Paul die met zijn vinger aanwees. Deze krant was zo van de pers gekomen. Hij zag eruit zoals de Telegraaf

die hij iedere weekend in zijn bus kreeg. Met dit exemplaar was niets gebeurd.

Wederom leek het alsof Kleister zijn gedachten kon lezen, toen hij zei: "Je ziet dat deze nog helemaal compleet is en ongelezen. Zo komt hij bij je in de bus. Er is dus niets mee gebeurd, niets aan toegevoegd en ook niets uit verwijderd."

Hij bladerde verder. Paul keek naar zijn handen en het viel hem op dat deze met zorg waren gemanicueerd. Hij bekeek de pagina's een voor een. Via het actuele nieuws bladerden ze door de diverse katernen.

"Let op!", zei David. "We komen zo bij mijn katern en daarin zou dus het bewuste artikel moeten staan. Ik hoop voor jou dat ik ongelijk heb, maar eigenlijk weet ik dat dit niet zo is. Laten we maar eens kijken."

Pauls harte klopte nu in zijn keel. Hij wist dat het artikel op pagina 6 en 7 was gedrukt en de spanning nam toe, toen David pagina 2 opensloeg, en toen 4 en daarna, heel behoedzaam, pagina 6. Wat hij ook zag, het was niet het artikel dat hij in zijn krant gelezen had. Omdat het artikel twee volle pagina's bevatte, pakte David het artikel dat Paul hem gegeven had en zei: "Kijk eens naar de pagina voor het artikel, dus pagina 5 en daar zien we dat de inhoud van jouw pagina 5 gelijk is met dit nummer."

Vervolgens sloeg hij de pagina's om naar pagina 8 en wees met zijn vinger. "Hier geldt hetzelfde. Deze pagina's komen overeen met wat er in het oorspronkelijke nummer staat. Alleen pagina's 6 en 7 wijken geheel af van wat wij hebben gemaakt!"

Paul, kon zich niet meer herinneren of hij nu triomf in zijn stem had gehoord of opluchting. Wat hij zich nog lang daarna zou herinneren was het grote gapende gat waarin hij toen viel. Het werd zwart voor zijn ogen, hij hapte naar adem. Wat gebeurde er met hem?

De stem van Kleister bracht hem weer een beetje bij zijn

positieven.

“Ik begrijp dat dit een schok voor je is, geloof me, dit is de krant zoals die op die zaterdag is verschenen en in duizenden brievenbussen is gestopt. Het is duidelijk dat deze niet bij jou is terechtgekomen. Ik kan de vragen, die dat bij je oproept niet beantwoorden. Het heeft ook geen zin te onderzoeken wat er is gebeurd. Iemand heeft je proberen te misleiden. Vraag me niet waarom. Vraag me ook niet hoe het kan. De eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat jouw exemplaar van dit katern als twee druppels water lijkt op het origineel. Dus waar het ook vandaan komt, het is erg professioneel gebeurd. Waar dat is gedaan kan ik je niet zeggen. Overigens ben ik wel geschokt over het feit dat er kennelijk zo met onze krant is gesjoemeld. Het draagt niet bij aan ons streven een geloofwaardig blad te zijn.”

Paul was nog steeds niet in staat te reageren. Hij had vanaf het moment dat hij hoorde en zag dat de Telegraaf dit artikel niet had gepubliceerd, niet getwijfeld aan de getrouwheid van dat artikel. Hij wist bijna zeker dat hij vandaag antwoord zou krijgen op de vraag wie Laura Bijman was en bevestigd zou worden in zijn denken dat de Telegraaf dit artikel wel had gepubliceerd. Nu bleek dat niet zo te zijn en drong het tot hem door dat er een vreemd en vals spel met hem gespeeld werd.

Opnieuw bevestigde David zijn denken.

“Het is duidelijk dat iemand een spel met je speelt, of je een poets wil bakken. Misschien moet je het in je professionele sfeer zoeken of in de privésfeer. Ik kan je daar geen advies in geven. Ik wil je graag helpen helder te krijgen waar het vandaan komt en ik denk dat ik dat al heb gedaan. Dit artikel is niet van ons afkomstig. De vrouw is mij totaal onbekend. Ik neem aan dat je het al bij de Linda hebt geprobeerd?”

En toen Paul knikte, ging hij verder: “Dan neem ik aan dat ze haar daar ook niet kennen?”

Paul schudde ontkennend zijn hoofd.

“Dan kan ik je helaas niet verder helpen. Het lijkt een grap. Zo